

Hồi 36

Vào Địa Lao Phát Giác Hưng Tin Ngũ Tuyệt Âm Công Phá Long Đàm

Thần trí của Quái Phướng Tà Dao lập tức bị lung lay, ngay khi nghe mục yêu phụ Vô Vi rít lên:

- Bọn nghịch đồ đáng chết. Chúng dám thiêu huỷ Vô Vi Cung của bốn tiên tử. Mục vậy kình, mục vung kiếm.

Quái Phướng Tà Dao cũng quật phướng bạt đao.

Và như hai làn gió thoảng, cả mục Vô Vi và quái lão Tà Dao nhanh chóng bỏ trận lao đi.

Mọi người chưa kịp thở phào nhẹ nhõm vì vẫn toàn mạng, Bạch Bất Phục chợt lớn tiếng đề tỉnh:

- Bạch Hạc ngàn năm vẫn còn lũ con hậu duệ, bọn yêu ma bỏ đi như thế này chắc chắn phải có ý đồ. Đuổi theo mau.

Hiểu được lời đề tỉnh của chàng hàm ý gì, mọi người lại vội vàng chạy theo chân Bạch Bất Phục.

Vì nếu chậm trễ, để bọn yêu ma giữ được lũ Bạch Hạc chính là trân được quý báu, lũ yêu ma lại có cơ hội tinh tiến nội lực. Đến lúc đó, võ lâm Trung nguyên ắt đến ngày mạt vận.

Nhưng đến chỗ có cấm hai ngọn phướng với hai lời lẽ đầy ngạo mạn, Thôi Oanh Oanh vụt kêu lên:

- Đề phòng có cơ quan.

Kịp dừng lại, Bạch Bất Phục do quá khẩn trương bèn hối hả bảo mọi người:

- Mọi người mau lùi lại và đứng sát vào, nhờ Tỵ độc châu bảo hộ.

Họ liền chạy đi và đứng chen vào Đoan Mộc Hạ đang nâng thanh loan tình kiếm có khảm viên Tỵ độc châu trước ngực.

Chờ đến lúc đó, Bạch Bất Phục liền hướng hai ngọn phướng và quật ra song chưởng. Mỗi chưởng nhắm vào một ngọn phướng.

Hai ngọn phướng vừa đổ xuống, hai văng hắc vụ liền toả ra.

Y trượng vào tấm thân kháng độc Bạch Bất Phục định tung người lao qua màn hắc vụ đang che kín thị tuyến.

Nhưng từ giữa mà hắc vụ bỗng có một bóng người lao ra.

Xuất kỳ bất ý, Bạch Bất Phục liền xuất chưởng.

Bóng đó như không nhận ra là có chưởng kinh ập đến nên vẫn thản nhiên vừa lao vừa kêu lên:

- Bạch huynh! Bạch Huynh ở đâu ?

Toàn thân rung động, Bạch Bất Phục vừa thu chiêu vội vàng, vừa bối rối hỏi:

- Là Đồng Mỹ Hoa phải không ?

Trước mặt Bạch Bất Phục chính là Đồng Mỹ Hoa trong y phục của hạng người nô dịch và thanh loan tình kiếm thứ hai trong tay.

Nàng kêu lên vui sướng:

- May quá, Bạch huynh vẫn chưa đi vào Vô Vi Cung.

Chàng cũng mừng:

- Tiểu muội tử. Suýt nữa ta đã giết lầm tiểu muội tử rồi.

Lúc đó, màn hắc vụ tan dần giúp mọi người có thể nhìn thấy một nữ lang tuy xa lạ nhưng có sắc diện xinh đẹp không kém gì Đoan Mộc Hạ và Thôi Oanh Oanh.

Bạch Bất Phục nhanh chóng lôi Đồng Mỹ Hoa đến chỗ mọi người.

Đến lúc này mọi người mới nhìn thấy vật trên tay Đồng Mỹ Hoa. Họ kinh ngạc khi nhận ra sự giống nhau đầy kỳ lạ giữa hai thanh loan tình kiếm. Huống chi cả hai thanh lại được hai nữ lang nhan sắc tuyệt trần giữ trên tay.

Nhưng, nhưng điều đáng để ngạc nhiên vẫn chưa phải là hết. Màn hắc vụ tuy đang tan dần nhưng không phải là không còn. Chúng vẫn đang lớn vùn và tránh xa vị trí có Tỵ độc châu một phạm vi là nửa trượng vuông.

Và khi Đồng Mỹ Hoa với thanh loan tình kiếm trên tay vừa bước đến gần mọi người, sự hiệp lại của song ngư loan tình kiếm ngay lập tức đẩy màn hắc vụ lùi xa đến ba trượng!

Với kỳ tích quái lạ này, mọi người tuy còn hồ nghi nhưng vẫn mạnh dạn đứng rộng ra.

Tiếp đó, khi Đồng Mỹ Hoa giải thích, mọi người càng nghe càng ngạc nhiên:

- Mọi người hãy khoan tâm. Vô Vi Tiên Tử và quái lão, trưởng phu của mụ đang còn phải xử lý bốn tên nghịch đồ của mụ. Chúng định giết lũ Bạch Hạc con, tiểu nữ phát hiện bèn nổi lửa tìm cách cứu nguy cho lũ Bạch Hạc. Cũng may, tiểu nữ ra ngoài này kịp lúc. Nếu không có người dẫn đường, chứ vị khó lòng tránh khỏi những cơ quan có đầy trong Vô Vi Cung.

Sau những sự ngạc nhiên đó, Đồng Mỹ Hoa còn dành cho Bạch Bất Phục một điều khác đáng ngạc nhiên hơn bội phần.

Nàng hỏi:

- Muội có lên nghe và biết Trung Nguyên Vô Định Kiếm Bạch Cao Sơn tiên bối là thân phụ của Bạch huynh!

Chàng bàng hoàng:

- Đúng rồi! Tiểu muội tử phát hiện được tung tích của gia phụ ư ?

Nàng chớp nhẹ bờ mắt và thở dài:

- Muội chỉ phát hiện di thể của lệnh tôn mà thôi.

Chàng sửng sờ:

- Di thể? Nghĩa là...

Đồng Mỹ Hoa vội nắm tay chàng lôi đi:

- Có khi là muội nhìn lầm. Bạch huynh mau đi theo muội.

Nghe thế, Bạch Bất Phục tuy rất muốn đi ngay với Đồng Mỹ Hoa nhưng vẫn nhớ đến mọi người. Chàng hỏi:

- Còn mọi người thì sao ? Chúng ta đâu có thể để lũ Bạch Hạc con rơi vào tay bọn yêu ma ?

Đồng Mỹ Hoa vội giải thích:

- Điều này thì Bạch huynh yên tâm. Muội ở nơi này đủ lâu để biết rằng máu của Bạch Hạc chỉ được xem là quý một khi Bạch Hạc sống đủ ngàn năm. Lũ Bạch Hạc con vẫn chưa sống được một trăm năm mà.

Quay sang mọi người, Đồng Mỹ Hoa tiếp:

- Do địa lao là chốn hung hiểm, tất cả cùng vào đấy, lũ yêu phụ phát hiện ắt khó tránh bị mục phát động cơ quan và giam cầm tất cả. Chư vị có thể theo hoạ đồ do tiểu nữ cố ý vẽ lại để đi vào Vô Vi Cung. Nhưng theo thiện ý của tiểu nữ, chư vị tạm thời tìm nơi ẩn náu ở ngoài này thì hơn.

Miệng nói, tay trao cho Đoan Mộc Hạ vừa là hoạ đồ vừa là thanh loan tình kiếm, Đồng Mỹ Hoa nói thêm:

- Quái lão nhờ độc kinh của Hắc Y Giáo và Độc Môn Tri Thủ nên rất tinh thông về độc. Với song ngư loan tình kiếm, chư vị có thể phòng thân.

Quay qua Bạch Bất Phục, Đồng Mỹ Hoa hối thúc:

- Đi nhanh lên Bạch huynh.

Chàng đưa mắt nhìn mọi người hàm ý trấn an, sau đó dùng khinh thân pháp thượng thừa đưa Đồng Mỹ Hoa lao nhanh vào Vô Vi Cung.

Trên đường đi, Đồng Mỹ Hoa kể lại tất cả những gì đã xảy đến cho nàng từ khi nàng bị gã đệ nhất Bạch Y Vệ bắt giữa bên bờ Bích Dạ tuyết đầm.

Đầu tiên, Đồng Mỹ Hoa bị giam vào địa lao, chính ở nơi này nàng đã phát hiện di thể của một người mà nàng cho là Trung Nguyên Vô Định Kiếm Bạch Cao Sơn....

Sau đó khá lâu, nàng bỗng được thả ra, và khi tìm hiểu nguyên do, nàng biết Bạch Bất Phục vẫn còn sống. Cho dù đã bị phế võ công và được Bạch Hạc đưa đi, Bạch Bất Phục vẫn có cách tồn tại và khôi phục võ công.

Việc nàng được thả ra là do gã Bạch Y Vệ đệ nhất lúc hồi cung đã có nhiều phản ứng bất lợi, khiến Vô Vi Tiên Tử phải xử phạt gã và một số nữa.

Trong thời gian chờ đợi mục yêu phụ đào luyện nàng thành Bạch Y Vệ, chuyện liên quan đến các phái liên xảy ra. Vô Vi Tiên Tử và sáu tên Bạch Y Vệ phải xuất cung sau đó.

Nhân cơ hội này, Đồng Mỹ Hoa đã tìm hiểu tất cả những mấu chốt phát động cơ quan ở Vô Vi Cung và vẽ thành hoạ đồ.

Đồng Mỹ Hoa thuật xong, cũng là lúc nàng đưa tay chỉ vào một vách đá chắn ngang lối đi:

- Đây là lối dẫn vào địa lao. Do cơ quan chỉ có thể phát động từ phía ngoài, Bạch huynh hãy vào một mình, muội phải lưu lại để phòng vạn nhất.

Dứt lời, Đồng Mỹ Hoa dùng tay vỗ vào một chỗ ở vách đá ba lượt.

Vách đá liền dịch chuyển, để lộ một bí đạo đen ngòm.

Sau một lúc ngẫm nghĩ, Bạch Bất Phục lên tiếng:

- Tiểu muội tử lưu lại ở ngoài này có khác gì lạy ông tôi ở bụi này ? Không được, ta và muội cùng vào. Phòng khi bất trắc, ta sẽ bảo hộ muội.

Đồng Mỹ Hoa ngập ngừng:

- Nhờ mục phát hiện và giam hãm cả hai ta thì sao?

- Không hề gì ? Nếu mục phát hiện cơ quan đã khai mở, theo ta, mục phải vào xem qua tình hình. Lúc đó, ta sẽ đối phó với mục. Muội yên tâm.

Bị lời này thuyết phục, Đồng Mỹ Hoa liền đưa chân đi trước, dẫn đường cho Bạch Bất Phục.

Đối với Đồng Mỹ Hoa nhờ đã từng bị giam nên nàng bước đi dễ dàng trong bóng tối dưới địa lao.

Ngược lại, Bạch Bất Phục lại nhờ có mục lực tinh tường nên vẫn ung dung đi theo chân.

Đưa tay chỉ vào một vuông thạch thất, rộng không đến một trượng, Đồng Mỹ Hoa bảo:

- Trước kia ở nơi này có hai bộ cốt khô. Khi tống giam bọn phản đồ vào đây, mục đã phá huỷ hai bộ cốt khô đó.

Thầm hiểu đó là bộ cốt khô của Hoàng Y Nhân và Độc Môn Tri Thù môn chủ trước kia, như lời thái sư phụ kể lại, chàng chợt hỏi:

- Vậy còn di thể kia thì sao ? Liệu có bị mục phá huỷ không ?

- Bạch huynh yên tâm ! Di thể đó do bị giam ở một nơi riêng biệt, gọi là biệt lao, mộ vẫn chưa đụng đến.

Chàng lại hỏi:

- Bọn phản đồ bị giam ở đây do ai thả chúng ra?

Đồng Mỹ Hoa cười gượng:

- Là do muội. Muội được tin Bạch huynh và mọi người kéo đến, đang bị Quái lão và mộ yêu phụ tiến đánh, muội muốn giúp Bạch huynh nên thả chúng ra định nội công ngoại kích. Nào ngờ, chúng vẫn sợ nên không dám trực diện đương đầu. Chúng vừa thoát thân xong liền tìm cách giết lữ Bạch Hạc con, vốn được mộ yêu quý cho hả giận. Không còn cách nào khác, muội đành phải đánh liều phóng hỏa.

Chàng có phần phẫn nộ:

- Đâu phải mộ yêu quý gì lữ Bạch Hạc. Mộ dùng chúng để uy hiếp và khống chế mẹ chúng là Hạc tử tử. Hừ! Xem ra tâm tính của mộ vẫn không bằng cầm thú.

Nơi Đồng Mỹ Hoa gọi là biệt lao thật ra là một ngục thất có lớp ngoài là vách đá cứng và bên trong là những chấn song bằng thiết luyện.

Đứng trước biệt lao, Đồng Mỹ Hoa mới chán nản kêu lên:

- Không có loạn tình kiếm, chúng ta làm sao vào được biệt lao?

Bạch Bất Phục cũng vậy nên chỉ biết đứng ở bên ngoài nhìn vào, như Đồng Mỹ Hoa đã từng nhìn.

Đồng Mỹ Hoa bảo:

- Lần trước, lúc được thả ra, nhờ có ánh lửa của ngọn đuốc do đệ nhất Bạch Y Vệ mang theo, muội nhìn thấy phía trên đầu thi thể có ba chữ Bạch Cao Sơn. Bạch huynh nếu có mục lực tinh tường hãy nhìn thử xem!

Chàng nghe đến đây bèn nhìn về hướng Đồng Mỹ Hoa vừa điểm chỉ.

Chàng thất vọng:

- Mỹ Hoa ! Nét chữ được viết như thế nào ? Ta chỉ nhìn thấy một bộ cốt khô trong tư thế nằm nghiêng mà thôi.

Đồng Mỹ Hoa đáp:

- Bạch huynh gắng nhìn kỹ xem. Nét chữ khắc trên đá, rất dễ nhìn ra.

Càng nhìn càng thất vọng, chàng lắc đầu:

- Có lẽ muội nhìn thấy là nhờ có ánh đuốc làm nét khắc lộ rõ. Ta thực sự không nhìn được.

Đồng Mỹ Hoa lại than:

- Muội quên mất điều này nên không nhớ giữ lại thanh loạn tình kiếm sắc bén. Chúng ta chỉ còn cách là quay trở ra và...

Nàng dừng lời vì thấy Bạch Bất Phục đang dùng hai tay nắm vào một thanh chấn song.

Sau đó, từ người của chàng bỗng lan toả một luồng nhiệt khí càng lúc càng nóng. Nóng đến độ Đồng Mỹ Hoa phải vừa lùi lại vừa khuyên giải chàng:

- Những thanh chấn song này được làm từ thiết luyện. Chúng rất cứng, cho dù đao kiếm tầm thường cũng không...

Lần thứ hai Đồng Mỹ Hoa buộc phải bỏ dở lời đang nói. Vì Bạch Bất Phục bất ngờ thét lên:

- Này!

Tiếng thét văng động cả một khu vực địa lao, khiến Đồng Mỹ Hoa phải biến sắc vì sợ có ai nghe được và phát hiện.

Tuy nhiên, khi nhìn thấy Bạch Bất Phục đang đẩy cong dần một thanh thiết luyện làm chấn song vào bên trong, Đồng Mỹ Hoa vì kinh ngạc nên quên đi việc lo sợ.

Khi đạt một độ cong vừa đủ, khe hở vừa tạo thành đủ cho một người lách vào Bạch Bất Phục vụt thở ra một hơi dài:

- May thật. Ta tưởng sẽ phải thất bại. Hà...Nếu không khai thông sinh tử huyền quan, ta thật không dám ngờ đến hành động này.

Chàng lách người bước vào biệt lao, Đồng Mỹ Hoa cũng làm theo.

Khi một bên vai của Đồng Mỹ Hoa chạm khê vào thanh thiết luyện mới bị uốn cong, nàng mới hiểu Bạch Bất Phục vừa làm cách gì để thực hiện được chuyện không tưởng này. Thì ra chàng dồn toàn bộ chân nguyên nội thể ra hai tâm chưởng, dùng lửa tam muội chân hỏa chỉ có ở người đã khai thông nhị mạch nhâm đốc để làm cho thanh thiết luyện phải nóng dần lên. Sau đó chàng dùng nội lực đẩy thanh thiết luyện vào trong. Đến lúc này, thanh thiết luyện vẫn còn nóng bỏng.

Đang lúc Đồng Mỹ Hoa còn ngẫm nghĩ, Bạch Bất Phục kêu lên:

- Đúng là có di tự trên nền đá.

Đến lúc này thì quá dễ dàng, Bạch Bất Phục chỉ cần chạm tay vào vết chữ khắc trên đá là đọc được, như chàng đã từng đọc những chữ khắc trên bờ đá Bích Dạ đầm!

Chàng lẩm nhẩm đọc thành tiếng:

“Quy điều của Vô Vi Cung vừa nghiêm khắc vừa phi nhân đến bất cận nhân tình, do phát hiện nhiều tội ác tà trời của Kha cung chủ, ta đành phải bất nghĩa bất trung quyết tâm phản lại!”

May thay, Bạch Y lão nhân đã thu nhận ta làm truyền nhân, ta chỉ còn việc nhẫn nại chờ cơ hội!

Cơ hội đến khi ân sư lệnh cho ta phải rời Vô Vi Cung và cố tìm cho được Lã tiền bối Bích Dạ Cung cung chủ!

Hơn ba năm kiếm tìm, ta thất vọng quay lại!

Bị Kha cung chủ phát hiện, ta đành phải vùi thân nơi đây!

Và thật trở trêu, tại đây ta lại phát hiện tung tích của người mà ta đã cất công đi tìm! Hoá ra cung chủ Bích Dạ Cung đã từ lâu rơi vào bàn tay độc ác của Kha cung chủ, như hai nhân vật hữu danh khác là Hoàng Y Nhân và môn chủ Độc Môn Tri Thù!

Trong lúc ta ngậm ngùi gom nhặt hết di cốt của Lã tiên bối, tình cờ ta nhặt được một vuông lụa! Dù biết đây là di bút của Lã tiên bối, ta cũng đành phải vùi theo di cốt của người! Bởi, ta vừa không đọc được ở nơi tối tăm này vừa không thể nhờ ai khác chuyển ra, đành phải vậy!

Với chút sức tàn lưu tự, ta hy vọng sẽ có ngày sự thật được phơi bày! Có như thế ta chết thật không uổng!”..

Dù đã đoán được hết chín phần sự thật người lưu tự là ai, nhưng những ngón tay của Bạch Bất Phục vẫn cứ run bắn lên khi đưa tay chạm vào phần hạ khoản !

Vì là phần hạ khoản nên những chữ đó được khắc rõ hơn, to hơn. Do đó, đến Đồng Mỹ Hoa là người khi đi ngang qua biệt lao chỉ cần nhìn thoáng qua đã nhìn được tự dạng.

Và, sự thật vẫn là sự thật, tay của Bạch Bất Phục rồi cũng chạm phải một hàng chữ: Trung Nguyên Vô Địch Kiếm Bạch Cao Sơn!

Suýt nữa Bạch Bất Phục đã kêu thét lên một tiếng bi ai và còn ngất đi, nếu đúng lúc đó không có một tiếng chấn động âm âm vang lên.

Ầ...M...!

Đồng Mỹ Hoa thảng thốt:

- Nguy tai. Cơ quan đã bị phát động. Chúng ta bị giam hãm rồi Bạch huynh!

Chính nhờ sự kiện này nhanh chóng giúp Bạch Bất Phục trấn áp được sự thống khổ tột cùng.

Vì một khi cơ quan bị phát động, có nghĩa là người phát động phải là người cùng phe với mục yêu phụ Vô Vi Tiên Tử, hoặc phải là chính mục. Do đó, không những chỉ có sinh mạng của chàng và Đồng Mỹ Hoa bị lâm nguy mà thôi, còn là sinh mạng của chín người còn lại ở bên ngoài không biết lúc này đã ra sao ?

Bạch Bất Phục kịp trấn tĩnh và hỏi hả bảo Đồng Mỹ Hoa:

- Tiểu muội tử bất tất phải lo ngại, chúng ta rồi sẽ có cách thoát khỏi nơi này. Chỉ cần muội giúp ta tìm vị trí đã vùi di cốt của cung chủ Bích Dạ Cung. Ta rất cần vuông lụa mà tiên phụ có nhắc đến trong di tự.

Dù chưa hiểu rõ nguyên nhân lẫn mục đích, Đồng Mỹ Hoa cũng gấp rút tìm điếm mà Bạch Cao Sơn đã vùi di cốt của Lã tiên bối.

Nàng tìm từ tả sang hữu, Bạch Bất Phục thì tìm ngược lại. Và đương nhiên cả hai phải tìm bằng hai tay, không phải bằng mắt!

Có khá hơn là Bạch Bất Phục dù sao cũng có mục lực tinh tường hơn nên khi tìm có phần dễ dàng hơn.

Và khi đã tìm quanh khắp lượt, chính Đồng Mỹ Hoa đã nói ra điều mà chàng đang nghĩ nhưng chưa dám thực hiện, chưa dám tìm:

- Bạch huynh! Chúng ta đã tìm kỹ rồi nhưng không hề có một điểm nào như vậy! Không lẽ lệnh tiên tôn sau khi vui xong đã dùng chính hình hài của người để che lấp và bảo vệ di cốt của Lã tiên bối ?

Chàng thở dài:

- Dù sao, ta cũng phải thu thập hài cốt cho tiên phụ. Tiểu muội tử hãy giúp ta nào. Cởi bỏ lớp y phục bên ngoài, Đồng Mỹ Hoa cười thẹn:

- Muội định tâm nhân lúc rối loạn sẽ đi thoát Vô Vi Cung nên mặc những hai lần y phục. Bạch huynh thấy dùng bộ y phục nô dịch này gói di cốt cho lệnh tiên tôn có điều gì trở ngại không ?

Bạch Bất Phục sau khi ngẫm nghĩ xong liền lắc đầu:

- Ngộ biến phải từng quyền. Vả lại, sự xúc phạm này ta sẽ bắt mụ yêu phụ trả lại trăm ngàn lần nhiều hơn.

Việc thoát khỏi nơi giam cầm này chưa chắc đã làm được, Đồng Mỹ Hoa nghe chàng dọa nạt mụ yêu phụ cũng phải lấy làm nghi ngờ.

Dẫu thế, nàng chỉ biết ngấm ngấm nghi ngờ chứ không dám nói ra.

Và khi Bạch Bất Phục tìm được vuông lựa, Đồng Mỹ Hoa cảm thấy thẹn vì đã nghi ngờ sai.

Bạch Bất Phục căng mắt nhìn vào vuông lựa, đọc cho Đồng Mỹ Hoa nghe phần di bút của cung chủ Bích Dạ Cung đời trước, có liên quan đến việc bị mụ yêu phụ Vô Vi Tiên Tử hạ độc thủ:

"Ả họ Kha mê luyến đảo chủ Bạch Hạc đảo nhưng bất thành! Ả chuyển yêu thành hận, tìm đủ mọi cách đê tiện để sát hại người trong mộng của ả!

Ta biết được việc này do một lần lén nghe mẩu đối thoại giữa ả và Quái Phướng Tà Dao!

Mối hận của ả và mối thù của lão ma đầu Quái Phướng như được nhân đôi khiến cả hai như tâm đầu ý hợp!

Ả định chiếm ngũ tuyệt công phu hạ tầng của ta như đã chiếm giữ Bảo điển thiên hoả và kim dung chân kinh!

Phát hiện được ý đồ của ả, ta sau khi huỷ chân kinh đã chép lại thành năm phần vào năm vuông lựa! Ả không biết nên lấy làm mãn nguyện với bốn phần đã

được ta giao cho! Người nào nhận được phần thứ năm này hãy mau chóng hợp nhất với bốn phần kia, chắc chắn sẽ bị ả vất bỏ! Sau khi công phu đại thành phải thay ta chấp chưởng Bích Dạ Cung và báo thù rửa hận cho ta!

Lã Chấn Tùng”

Không dấu được sự vui mừng, nhất là khi xem mặt bên kia của vuông lựa, Bạch Bất Phục vội bảo:

- Đây là khẩu quyết Bích Dạ Tiêu khúc mà ta bấy lâu nay truy tìm: tiểu muội tử hãy ngồi yên và đừng làm ta kinh động. Không bao lâu nữa chúng ta sẽ thoát khỏi nơi này.

Nhìn thấy Bạch Bất Phục bắt đầu toạ công, mối nghi ngờ trước đó của Đồng Mỹ Hoa liền tan đi. Thay vào đó là lòng ngưỡng mộ càng lúc càng ngập tràn trong lòng Đồng Mỹ Hoa.

Thời gian như lắng đọng giữa một nơi chỉ có bóng đêm đen ngự trị.

Bạch Bất Phục vụt mở bừng hai mắt và kêu lên:

- Ngũ tuyệt công phu đã thành. Bây giờ ta chỉ cần luyện xong ngũ tuyệt âm công Bích Dạ là đại sự tất thành.

Liền sau đó, thay vì ngồi toạ công, Bạch Bất Phục bắt đầu đi tới đi lui trong biệt lao có phạm vi không được nửa trượng vuông.

Chàng đang nghiền ngẫm toàn bộ khẩu quyết luyện âm công của Khấp Quỷ Tăng do Thôi Oanh Oanh đã trao cho chàng.

Lần này, thời gian trôi đi như quá dài đối với Đồng Mỹ Hoa. Vì những bước chân cứ đi đi lại lại của Bạch Bất Phục khiến nàng phải nôn nóng.

Và Đồng Mỹ Hoa không thể nào tả hết sự vui mừng bỗng đổ ập đến lúc nghe Bạch Bất Phục bảo nàng:

- Tiểu muội tử hãy lưu lại nơi này và dùng những giẻ vải nhét chặt hai tai. Đợi khi nào ta quay lại, muội mới được bỏ ra. Nhớ đấy. Ngũ tuyệt âm công Bích Dạ không thể xem thường. Nào!

Bán tín bán nghi, Đồng Mỹ Hoa tuy nhét giẻ vào hai tai nhưng không được chặt như Bạch Bất Phục bảo.

Chàng lắc đầu:

- Tiểu muội tử hãy còn nghe được ta nói phải không?

Đồng Mỹ Hoa gật đầu và liền nghe chàng trách:

- Muội không muốn còn được nhìn thấy ánh dương gian nữa sao ? Vì muốn khai mở địa lao, ta phải vận dụng Âm công đến thập thành. Lòng địa lao vốn kín như bưng, nếu tiểu muội tử không làm đúng lời ta dặn e sẽ khó toàn mạng.

Nàng vội nhét chặt hơn.

Đến khi chàng hỏi nàng vài lượt vẫn thấy nàng ngơ ngác vì không còn nghe được nữa, chàng mới gật đầu hài lòng.

Bạch Bất Phục bỏ đi chưa được bao lâu thì nền đá dưới chân Đồng Mỹ Hoa bỗng rung lên nhẹ nhẹ như đang gặp phải cơn địa chấn.

Kinh nghi, Đồng Mỹ Hoa không tin Bạch Bất Phục có thể phá huỷ địa lao toàn bằng đá chỉ dựa vào Âm công Bích Dạ. Nàng định đứng lên thì hàng chấn song bằng thiết luyện bỗng lão đảo rồi rơi khỏi vị trí.

Một trong những thanh thiết luyện rơi vào đầu nàng.

Nàng ngất đi.

Đến khi tỉnh lại, nàng nhìn thấy Bạch Bất Phục với hai gói vải mang phía sau lưng đang nhìn nàng và mỉm cười. Cả hai đang hiện diện ngay bên ngoài lối đi dẫn vào địa lao.

Nàng kêu lên:

- Bạch huynh đã khai mở được địa lao rồi ư ?

Nàng cảm nhận là nàng nghe được tiếng nói của nàng, bèn đưa tay sờ lên tai.

- Ta đã lấy ra rồi. Cũng may là muội ngất đi.

Chàng thở ra có phần e sợ:

- Ta không ngờ uy lực của Ngũ tuyệt âm công Bích Dạ lại mãnh liệt đến vậy. Suýt nữa ta khiến muội phải uống tử.

Lấy lại dũng khí, chàng bảo:

- Chúng ta đi nào, Mỹ Hoa.

- - - - - o o O o o - - - - -